

ANUL II.

Nr. 31

SIBIU,

2 August

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foaie costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei.

Bunătatea nu cere răsplată.

La sfântul Ioan Gură de Aur, pe când era patriarh la Constantinopol venise o doamnă evlavioasă și foarte bogată, rugându-l să-i arete o femeie săracă și de care nu vrea nimeni să poarte grijă. Sfântul patriarh o trimise la o femeie pe care o cunoștea toată lumea pentru gura ei rea și certăreață. Buna doamnă îi aducea în fiecare zi mâncări alese de pe masa ei, îi curăța casa și-i îngrija hainele. Dar femeia cea săracă în loc de mulțumită o vorbea pretutindenea de rău, săria cu gura asupra

binefăcătoarei sale când îi intra în casă și nu odată arunca cu ce-i venia în mână când pleca inima cea bună din casa ei. Dar binefăcătoarea ei cu toate batjocurile ce le suferia nu încetă a face bine. După un timp oarecare întâlnindu-o sfântul Ioan o întrebă, cum e mulțumită cu ceea ce i-a ales. Doamna cea bună i-a mulțumit din toată inima, apoi cu un surâs pe buze adaogă: »Nu ni-a spus doar Domnul Hristos: Faceți bine celor ce vă urăsc pe voi«.

N.

De prin satele noastre.

Multe lucruri frumoase poți auzi și învăța chiar de la niște micuți copilași.

Iaca de pildă ce mi-a povestit un copil: »Intr'o zi, mă trimise tatăl meu într'un sat. Acolo, m'am dus cu ceva treburi la casa unui om. Când am intrat în casă, ce să vezi? Se adunaseră acolo mai mulți bărbați, femei, copii și stăteau la vorbă. (Se vede că era sărbătoare). Dar să nu credeți că vorbeau ceva frumos, ci în puținul timp cât am stat, urechile mele au auzit atâtea vorbe urâte, încât nu știam ce să cred despre acei oameni. Nici odată n'am auzit așa ceva și nici n'ași dori să aud. Inșă nu v'am povestit totul, căci iată ce-am mai văzut:

»Fiecare din ei, și-au scos tabacherile cu tutun și la un loc cu femeile, au turnat câte o țigare cât degetul de groasă. Apoi pufa! pufa! pufa!, au umplut casa cu fum de sus până jos. Mie mi s'a părut că-i cu adevărat iad în casa aceia. Văzând că nu-i de mine acolo, mi-am luat rămas bun și-am plecat acasă«...

Așa mi-a povestit micuțul și pe fața lui am citit oarecare mâhnire. S'a rușinat și el, bietul copil de ceea ce a văzut într'o casă unde locuia diavolul. Poate că a văzut și alte fapte grozave în acea casă, dar n'a voit să mi le mai spună.

Iată fraților, ce se poate vedea și auzi într'o casă unde domnește satana. Asemenea oameni sunt de plâns și vai de viața lor.

Eu mă gândesc și la noi cei cari prin voia lui Dumnezeu am intrat în fronturile

»Oastei Domnului« și mi-am zis: Am fi trăit și noi tot așa într'o orbire sufletească, dacă nu auziam o goarnă care cu sunetul ei duios nu ne trezea din somnul greu al păcatelor. Poate că până la sfârșitul vieții noastre am fi rămas în slujba diavolului, dacă nu dădea a-larma un prea iubit gornist. Acum ce bucurie pe noi! Slăvit să fie Domnul! Noi am apucat pe calea mântuirii. Noi am părăsit pe satana și am intrat iarăși în slujba Domnului. În casele noastre nu mai răsună acele cântări lumești de altădată, ci frumoase cântări duhovnicești. Acum nu ne mai petrecem vremea cu cărți de joc, tutun, băuturi spirtoase s'au cu alte obiceiuri diavolești, ci ne-o petrecem în Domnul citind sf. scriptură și hrănindu-ne cu mana cea cerească.

Deci fraților, dați voe lacrimilor să curgă șiroae ca un prinos de mulțumire și laudă Lui Dumnezeu.

Pentru cel ce prin »vraja cuvântului, puterea duhului sfânt« și atâtea lacrimi, ne-a ajutat să ieșim din mocirla păcatelor, nu putem să-i trimitem altceva decât lacrimi de bucurie și mulțumire în genunchi către Domnul.

Și mai pre sus de toate, să-i spunem că acel grâu duhovnicesc pe care ni l-a trimis dela Sibiu, a încolțit și a prins rădăcini adânci în sufletele noastre, așa că oricine s'ar cuteza să-l desrădăceze, nu va putea niciodată.

I. Tuduscic, înv. ostaș al Domnului, Brăhășoia - Vaslui.

Măreața serbare dela Orăștie.

Au participat câteva sute de ostași — frații din Căstău au intrat în Orăștie cu Bibliile deschise în mână, cântând cântece religioase — cu fanfara pe străzile orașului; se pornise „războiul cel sfânt“.

Serbarea sfințirii steagului din Orăștie, a fost un prilej de măreață manifestație a Oastei Domnului. Ostași din toate părțile, până la cele mai mari depărtări s'au strâns cu acest prilej în Orăștie. Unii veniau singuratici, aduși de dorul de a se întâlni cu alți frați. Alții veniau în cete, în frunte cu steagul Oastei.

Frații ostași din Căstău, în număr de 60, au intrat în Orăștie într'un chip nespuse de mișcător: toți erau cu Bibliile deschise în mână și cântând cântece religioase. A fost un lucru ne mai văzut de mareț și frumos.

La ora opt, curtea mare a bisericii din Orăștie era plină.

În sunetele de chemare ale clopotelor, biserica s'a umplut de credincioși, cari în deplină reculegere au ascultat, Utrenia și Liturgia, servită de trei preoți.

La sfârșitul Liturgiei s'a făcut sfințirea noului steag al ostașilor dela Orăștie, precum și a mai multor cruciulițe.

Cu această ocaziune părintele Secaș, trimis al I. P. S. Sale Metropolitului Nicolae dela Sibiu, a adresat credincioșilor și ostașilor o cuvântare, vorbind despre Biserică, instituție întemeiată de Mântuitorul nostru Isus Hristos, pentru a fi mijlocitoare spre mântuirea celor ce cred în Isus Hristos.

A arătat cum Biserica, câtă vreme este societatea credincioșilor viețuind în trup pe pământ, ea este militantă, luptătoare, iar credincioșii creștini cari o compun sunt asemenea cu ostașii.

Primul care-a dat creștinului numele de luptător poate fi socotit apostolul Pavel, care spunea despre sine că el duce luptă în slujba lui Hristos.

Dealungul veacurilor apoi

Biserica a cunoscut atâtea luptători de frunte în sânul ei: ceata sfinților, a martirilor, a mucenicilor, a marilor dascăli ai Bisericii, ce-au fost, decât tot atâtea ostași îndrăzneți și plini de foc sfânt pentru izbânda Evangheliei lui Hristos.

De altfel însuș Mântuitorul a vestit o împărăție, care pe ce era să se sprijinească decât tocmai pe ostași.

Mișcarea »Oastea Domnului« corespunde prin urmare cu desăvârșire, cu Tradiția Bisericii ortodoxe când, țintește să trezească din somnul nepăsării pe credincioșii adormiți și să-i înroleze în acțiunea de luptă, pe care Biserica este chemată s'o ducă, pentru a birui din nou lumea și a o subjuga lui Hristos.

Este firesc deci ca o asemenea mișcare să fie susținută de autoritatea bisericească și drept aceasta este prezența preotului vorbitor, venit aci din încuviințarea și cu binecuvântarea Metropolitului Nicolae.

A vorbit asemenea părintele Moța cu multă înțelegere și dând frumoase sfaturi ostașilor și anunțând apoi programul de după amiază.

Masa s'a luat în comun în școală, iar la ora 2, cu fanfara condusă de Dl înv.-dir. Crețu, în frunte, toată adunarea a pornit într'o lungă coloană spre sala »Central« unde a avut loc adunarea de după masă!

Deschisă de părintele Moța cu »Tatăl Nostru« și o cuvântare, au urmat apoi o serie de cuvântări și cântări care au însuflețit adunarea și au făcut-o să trăiască momente de bucurie și înălțare sufletească.

(Despre felul amănunțit în care a decurs adunarea de după masă, ni se va trimite poate, un raport dela Orăștie).

Din învățăturile sf. Părinte, Efrem Sirul.

Ce spune sf. Părinte despre cetirea dumnezeieștilor Scripturi.

Cetirea Dumnezeieștilor Scripturi strânge mintea cea ce se rătăcește, și-i dă cunoștință spre Dumnezeu. Că scris este: *Indeletniciți-vă, și cunoașteți că eu sunt Dumnezeu.* (Psalm 47, vers. 10). Auzi fratele meu, ce cunoștință de Dumnezeu ia cea ce se indeletnicește întru Dumnezeieștile Scripturi cu adevărată inimă.

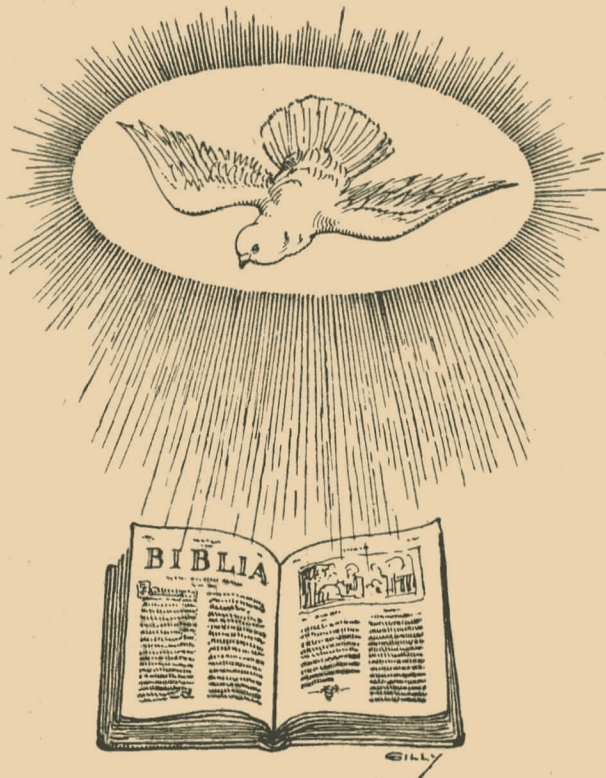
Pentru aceia frate să nu te lenevești de sufletul tău; ci indeletnicește-te întru citire, și întru rugăciuni, ca să se lumineze mintea ta, și ca să te faci desăvârșit, și întreg întru nimic fiind lipsit.

Alții se laudă pentru împreună vorbirea cu domnii, și cu boerii, și cu împărații. Iară tu laudă-te înaintea Ingerilor lui Dumnezeu că vorbești împreună cu Sfântul Duh prin sfințele Scripturi. Că Sfântul Duh este carele grăește printr'nsele. Deci sârguiește-te a citi întru Dumnezeieștile Scripturi, și a îngădui întru rugăciuni. Că de câte ori vei vorbi cu Dumnezeu printr'nsele, de atâtea ori se sfințește trupul tău, și sufletul. Aceasta dar cunoscând-o fratele meu, sârguiește-te încă mai adese ori a citi întru dânsule.

Iară dacă nu știi să citești, lipește-te acolo unde este cu putință a le auzi, și a te folosi. Că scris este: Dacă vei vedea bărbat priceput și înțelept, mănecă la dânsul, și treptele ușilor lui să le calce piciorul tău.

Vezi nu cumva să te împiedece pre tine vrăjmașul, când vei voi să citești; aducând asupra ta trândăvie, și aruncându-te întru răspândiri și îngrijiri, și zicându-ți: Fă întâiu lucrul acesta cât mai curând, și așa făcându-te fără de grijă vei citi. Căci când te sfătuiește el acestea, atuncea și osârdie îți dă la lucrul mâinilor. Că acestea toate le aruncă el în gândul tău ca să te oprească pre tine de a citi. Căci când ar vedea el vre-un frate că citește cu osteneală și cu osârdie, și se folosește, cu pricinile acestea, și cu altele tăbărește asupra lui căutând să-l împiedece pre dânsul.

Tu dar fratele meu să nu crezi lui, ci fă-te ca un cerb ce însetează, și dorește să vie la izvoarele apelor, adică la Dumnezeieștile Scripturi, ca să bei dintru dânsule, și să-ți răcorească setea ta ceace te arde pre tine prin patimi. Bea împreună și folosul cel dintru dânsule. Căci când îți va dărui ție Domnul să citești, și să cunoști dintru dânsule vr'un cuvânt, să nu-l treci așa cum s'ar întâmpla, ci să-l cugeți pre el în mintea ta; și să-l scri pre el întru inima ta. Și întru pomenirea ta, să-l păzești pre dânsul neșters. Că scris este: Întru îndreptările tale voi cugeta. Și iarăși zice: Întru inima mea am, ascuns cuvintele tale, ca să nu greșesc ție. Și iarăși: Întru ce își va îndrepta tânărul

calea sa? Când va păzi cuvintele tale. (Psalm 118).

Deci tu ține în minte cuvintele care auzi, și îndreptează-ți calea ta. Vezi să nu lași păsările Cerului să se pogoare, și să mănânce sămânța Fiului lui Dumnezeu. Că el a zis: Că sămânța este cuvântul, care l-ați auzit (Mat. cap. 13). Ascunde sămânța în sânurile pământului; adică, ascunde cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul inimii tale ca să aduci rod Domnului întru frica ta.

Și când citești cu sârguință și cu osteneală citește, cu multă statornicie trecând stihul. Și nu te sârgui ca filele numai să le treci; ci de este trebuință, să nu pregeți și de două ori, și de trei ori, și de mai multe ori a trece stihul, ca să îi înțelegi puterea lui.

Și când vrei să șezi, și să citești, ori citind altul să ascuți, roagă-te mai întâi lui Dumnezeu zicând: Doamne Isuse Hristoase deschide-mi urechile, și ochii inimii mele, ca să auz eu cuvintele tale, și să le înțeleg, și să fac voia ta. Că nemernic sunt eu pre pământ. Doamne, să nu ascunzi dela mine poruncile tale; ci descopere ochii mei, și voiu cunoaște minunile din legea ta. Că pre tine nădăduesc Dumnezeu meu ca tu să luminezi inima mea.

Așa fratele meu, te rog. Așa totdeauna roagă-te lui Dumnezeu, ca să lumineze mintea ta, și să-ți arate ție puterea cuvintelor lui. Că mulți biziindu-se priceperii lor, s'au rătăcit, și zicând că sunt înțelepți s'au înebunit, neînțelegând cele scrise și au căzut întru huliri, și au pierit.

Deci dacă când citești vei afla cuvânt cu greu de înțeles, vezi să nu te învețe pre tine vicelanul a zice întru sine-ți:

Că nu este așa cuvântul acesta. Că cum poate să fie așa? Și altele ca acestea. Ci de crezi lui Dumnezeu, crede și

cuvintelor lui. Și zi către vicelanul: Mergi dinapoia mea satano. Că eu știu că cuvintele lui Dumnezeu, sunt cuvinte curate ca niște argint cu foc lămurit pământului, și curățit de șapte ori, și nimic nu este întru dânsule strâmb, sau răzvrătit. Ci toate sunt bune înaintea celor ce le înțeleg, și drepte celor ce află cunoștință. Iară eu nepriceput sunt și nu le cunosc. Inșă știu că duhovnicește sunt scrise. Că zice Apostolul: Că legea duhovnicească este. (Rom. cap. 7, vers 14).

Apoi așa caută la cer, și zi: Doamne, crez cuvintelor tale, nu grăesc împotriva, ci mă bizuesc cuvintelor Sfântului Duh. Deci tu Doamne mântuește-mă, ca să aflu har înaintea ta. Că eu altceva nu caut fără numai ca să mă mântuesc, și să dobândesc mila ta Indurate.

Cine e stăpânul inimii noastre.

Inima noastră omenească, merită o atențiune deosebită. Acum o vedem plină de bucurie, mai apoi plină de întristare; acum o vedem îndărătnică, și imediat plină de teamă, ba chiar disperată. Acest lucru îl știe orice om. Un om sincer și cu frică de Dumnezeu, recunoaște acest adevăr.

Când zilele noastre sunt pline de mulțumiri, atunci suntem plini de încredere, și uităm tot. Uităm că până decuseară poate fi altcum, decât a fost de dimineață.

Când suntem supărați din cauza neizbutirii dorințelor noastre omenești, — vin dureri nesfârșite și mâhnirea, care ne întunecă viața, — și care ne duce până în preajma mormântului.

Se naște întrebarea: *avem noi un ajutor puternic care să schimbe deodată această mentalitate (judecată) pur (numai) omenească? Avem pe Fiul lui Dumnezeu!*

Dar foarte natural, că celce pe marele nostru sprijinitor nu-l are de prietin, ci îi este poate chiar dușman, — acela are și un motiv foarte serios, ca să fie zdrobit sufletește chiar și în zilele senine. Cu cât mai

mult se va întuneca viața lui, până întru sfârșit.

Dacă avem înșă pe Fiul lui Dumnezeu de sprijinitor și prietin, atunci suntem pe deplin convinși că nimic nu ni-se poate întâmpla, decât ceiace află de bine pentru noi bunul Dumnezeu, și ceiace ne este de folos. Atunci avem liniște deplină, chiar dacă vijelii și furtuni ar încerca viața noastră.

O bunătate mai mare pe lumea aceasta ca și aceia, de a avea dela Dumnezeu un mijloc de îndreptare și un loc de scăpare pentru toate încercările vieții, nici nu poate fi. *Ascută îndreptare o aflăm, sub aripile ocrotitoare ale »Sfintei Cruci«, care este așezată ca o coroană deasupra tuturor icoanelor din »Biserica noastră«, și care ne aduce aminte neconținut de Hristos Dumnezeu cel răstignit dar totodată și de învierea sufletelor, trecute prin focul patimilor.* Aici avem noi toată siguranța și singura scăpare adevărată. Aceasta ne dă viața. Aici, am putea zice, că aflăm și izvorul credinței noastre.

Celce are pe Hristos, are viață, pace și bucurie, în vecii vecilor.

Preot M. Neagu.

In Oaste au mai intrat:

Din Sân-Mihai (Jugosl.): Chenta Câmpian No. 679; văd. Maria Lotrean 84; Natalia Ghina 543; Natalia Muntean 761; Pavel Ardelean și soția Maria 453; Maria Julia 597; Florica Sfera 17; Sora Mohan 615; Mima Julia 544; Natalia Câmpian 679; Natalia Sfera; Ana Sfera 654; Chiva Gătăianț 401; Maria Gătăianț Tima Mohan 377; Persa Ardelean 28; Damianca Mohan 1/a; Ilie Purcariu 121 și soția Ana; Sofia Gătăianț; Simeon Neagu 811; Savu Sfera 74; Maria Muntean 170; Tima Stanciu 9; Teodor Muntean 3; Ana Dajdea; Vichente Mohan 287; Chiva Arde-

lean 424; Natalia Mohan 688; Maria Gătăianț 566; Ioana Gătăianț 548; Maria Ardelean 34; Draga Gătăianț 565; Maria Muntean 59; Simeon Gătăianț 401; Ioana Tăran 41.

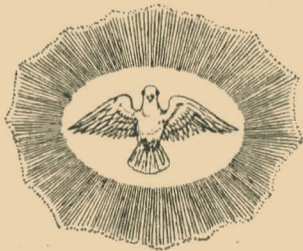
Din Nicolesți (jud. Râmnicu-Sărat): Pr. Ioan G. Vasile cu familia, Enache Dtrașcu cu soția, Constantin Dtrașcu cu soția, Ion I. Ene cu soția, Tudor Bălan cu soția, Neagu Nicula, Ion Mirică cu familia, Irinia Stanciu, Ene Raileanu, Dtru Șerbănescu, Stoian Mirica, Iorgu Ene, Paraschiv Marin, Iliana Bălan cu fiul, Ichim Bărlă cu familia, Gheorghe Bădică, Paraschiv State, Fănică Stoian, Constantin Șt. Stoian.

Un botez cu 4 zile de joc și petrecere.

Amețiți de alcool, „cumetrii“ adorm polog pe jos — iar mama, beată și ea, își înădușe pruncul botezat.

Din Vaslui, din fundul Moldovei, ne-a cercetat un frate ostaș, I. Cojocar, cu soția lui. A venit anume să vadă lucrul Domnului dela Sibiu. Ne-a spus multe lucruri de preț.

Ați scris în toaia »Lumina Satelor« — ne spunea între altele fratele ostaș — despre o întrecere de jocuri care a ținut 2 săptămâni. A fost și pe la noi un fel de așa întrecere. În comuna Crasna din județul nostru Vaslui, a fost o cumetrie (botezul unui prunc) cu 4 zile de joc și petrecere. Pe urmă, cumetrii, beți tun, au căzut pe jos adormind cu toții. Între cei »căzuți« era și mama pruncului botezat, care »din sminteală« s'a întors în somn peste prunc și l'a înădușit. Și așa, botezul s'a

gătat pe urmă cu îngropăciune.

Am rămas uimit și adânc îndurerat ascultând această întâmplare. Parcă văd botezul din Crasna. Parcă-i văd pe cumetri la sfânta Biserică cu pruncul în brațe cum »il lapadă de satana și de toate lucrurile lui« și îl întărește preotul cu »pecetea darului Duhului sfânt«.

Și parcă-i văd apoi pe cumetri întorși acasă, cum se apucă și diavolul de slujba lui, cu alcoolul. Și iaca, biruința rămâne a diavolului. El râde mulțumit că a secerat o mare biruință. Dintr'un botez, a făcut o îngropăciune.

Iară și iară vom striga deci: iată ce face alcoolul, duhul diavolului... iată cum poate vătăma diavolul tainele noastre bisericesti cu ajutorul alcoolului.

Fugiți de alcool ca de dușmanul cel mare ce omoară și trupul și sufletul omului!

Ostașii Domnului alungă alcoolul și datinile cele rele dela botezuri, ospete, îngropăciuni etc.

Oastea Domnului se ridică și cu întrebarea: ce caută alcoolul în tainele și slujbele noastre bisericesti?

Vai, cât de mult a săpat diavolul, mișelul, și aici. Sfinte sunt tainele bisericii, frumoase sunt slujbele noastre bisericesti, frumoase sunt datinile noastre bisericesti, dar diavolul a alergat și aici cu stricăciunea alcoolului.

Să mai spun răului pe nume, cred că e de prisos. Se poate vedea în toate părțile.

Spre pildă, la moartea și îngropăciunea oamenilor e privilegiul cel mai potrivit de a trezi în suflete gândul veșniciei și al mântuirii sufletești. Dar diavolul a avut grijă ca să înăbușe acest gând. Căci pe la priveghiuri ce se întâmplă? Cele mai urâte lucruri. În cele două nopți de priveghere, se bea se citește în biblia diavolului cea cu 32 de foi (cărțile de joc), se tămâiază cu tămâia diavolului (tutun), se fac tot feluri de glume și lucruri păgânești. Și însăși îngropăciunea e plină de alcool. De când eram preot la țară, știu cazul unei îngropăciuni, într'o filie de munte, unde paracliserul (crâșnicul) s'a îmbătat așa de rău încât a trebuit legat deasupra mortului pe car, altcum n'a fost chip să fie adus în sat.

Ostașii Domnului fac priveghiuri și îngropăciuni fără

alcool și fără datini păgânești. La privegherea ostașilor adormiți în Domnul — și altor frați creștini pe unde vor fi chemați — ostașii Domnului se roagă, citesc din Biblie și alte cărți religioase; cântă cântări duhovnicești și petrec în adevărată priveghere.

Așisderea la botezul copiilor, ostașii Domnului însoțesc slujba preotului cu cântările lor și cu petrecerea lor cea duhovnicească.

Și mai grozave lucruri se petrec apoi la ospete. Nu odată, chiar în sf. Biserică, la taina sf. cununii, nuntașii se prezintă morți de beți... iar încolo beții, bătaii, ba chiar și omoruri.

Oastea Domnului se luptă și să curețe biserica lui Hristos de duhul diavolului.

Atragem atențiunea cetitorilor asupra minunatei învățături a sf. Părinte, Efrem Sirul, despre cetirea dumnezeieștilor Scripturi (la pag. 2). Această minunată învățatură — care negreșit trebuie și ascultată — poate sluji ostașilor Domnului ca un îndreptar la cetirea sf. Scripturi și ca o îndreptărire față de criticantii noștri.

Istorioare mici cu înțeles mare.

Greutatea păcatului.

Învățații au aflat că stratul de aer (atmosfera) ne apasă cu 15 mi de kilograme. Pe fiecare om trebuie să ni-l închipuim purtând în spate o greutate de 15 mi de kilograme. O greutate uriașă, enormă. Noi însă nu simțim această greutate după ce trăim în aer și aerul ne apasă din toate părțile.

Așa e și cu păcatul. Păcătoșii nu simțesc greutatea păcatului pentru că trăesc în păcat. Peștele din mare nu simțește greutatea valurilor pentru că trăește în apă. Păcătosul nu simte greutatea păcatului pentru că trăește în păcat și s'a datat cu el. Dar sufletul simte această greutate și n'are liniște din pricina ei. Dacă l-am întreba ca psalmistul: »suflete al meu de ce ești mâhnit și de ce mă tulburi?« (psalm 10, 20) — el ne-ar răspunde: pentru că mă strivește greutatea păcatului.

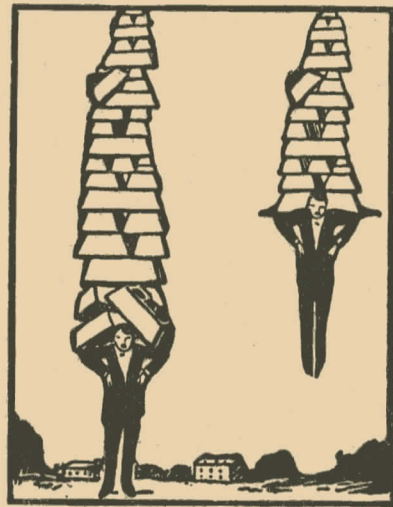
De greutatea aceasta putem scăpa numai aruncându-o la picioarele Crucii scumpului nostru Mântuitor.

Wesley și bețivul.

În istoria vieții unui vestit predicator din Anglia, Iohan Wesley, am cetit următoarea întâmplare:

Odată mergând Wesley pe stradă, îl agrăește un om beat: Bună ziua dle Wesley; ce nu mă mai cunoști? și eu sunt unul din convertiții dtale.

Da, da, răspuse Wesley, se și vede acest lucru; adevărat ai spus că ești convertit de mine căci dacă ai fi convertit de Domnul n'ai fi ajuns în starea aceasta nenorocită.

Un minunat răspuns.

Un vestit filozof francez, care era însă ateu (tăgăduitor de Dumnezeu), în ura lui față de evanghelie, a întemeiat o religie nouă, omenească, pe care a numit-o »Filantropia« (iubirea de oameni).

Cum stai cu credincioșii noii religii? — l'a întrebat peste câțva timp un prieten al lui, care era credincios.

Ași sta bine, a răspuns ateu, dar, vezi, oamenii aștia nu se pot dezbara de superstiția evangheliei.

Dacă vrei să ai credincioși cât nisipul mării, îi zise prietenul, eu îți dau un sfat.

Și anume ce sfat?

Du-te, dragul meu, prin țară, și vindecă boalele; dă vedere orbilor, îndreaptă picioarele ologilor și învie morții; i-a apoi o cruce grea în spate, sue-te cu ea pe un deal înalt și te răstignește pe dansa... astfel făcând, mulțime de credincioși vei avea.

Ateul înțelese lecția și se depărtă rușinat.

Oastea Domnului și combaterea sectarismului.

Când s'a ivit cel dintâiu sectar în parohia mea dela țară, eu alergam aprins pela jandarmerie și, indirect, le dădeam să înțeleagă oamenilor să ridice bățul contra celui rătăcit.

Dar la aprinderea mea, unul dintre bătrânii și fruntașii satului, mi-a răspuns foarte liniștit: omul ăsta nu face nici un rău, Părinte; nu suduie, nu se îmbată, nu fumează, nu se bate cu nimeni... mai răi suntem noi aștialați... bine ar fi să ne purtăm și noi așa...

Răspunsul bătrânului a venit peste mine ca un fel de opăreală. Imi spunea acest răspuns că în altă parte trebuie căutată combaterea sectarilor. Ani de zile m'a urmărit și m'a mustrat mereu acest răspuns, până am ajuns la înfiriparea Oastei Domnului.

Pe mine mă miră foarte mult un lucru. Oastea Domnului este tocmai mișcarea ce-a sosit la timp spre a feri biserica lui Hristos de decimarea sectelor — și totuși această mișcare e atât de puțin înțeleasă și folosită.

Sectarismul — și prinderea lui — trebuie privit ca o însetoșare a oamenilor după cele

sufletești. Eu socot că omul se rătăcește nu atât pentru că îi arată sectarul ce-i scris la Matei despre botez, ci pentru că-i dornic de o viață mai bogată în preocupările mântuirii sufletești și mai bogată în pășune duhovnicească.

Să-i dăm poporului bogată pășune duhovnicească și atunci desigur nu o va căuta în altă parte. Oastea Domnului tocmai acest lucru îl face.

Cum să ne purtăm noi ostașii față de sectari?

Întâi și înainte de toate, trebuie să ne purtăm față de ei cu dragoste; să cercăm a-i îndrepta prin puterea dragostei creștine căci numai prin această putere se pot îndrepta cei rătăciți. În privința aceasta sfântul Ioan Gură de Aur ne-a lăsat o strălucită predică, cu care ne-am ocupat pe larg în foaia Oastei Domnului (numărul 21 din anul 1931).

A doua, să ne ferim de prea multele discuții nefolositoare cu sectarii cei îndărătnici, ascultând cuvintele apostolului Pavel: »iar de întrebările cele nebune și de sfzile cele pentru lege te ferește; că sunt nefolositoare și deșarte. De omul

eretic, după una și a doua sfătuire, te ferește» (Tit 8, 9—10).

De altcum discuțiile cu sectarii nici nu prea au rost. Unui sectar ce mă chema la o discuție, eu i-am răspuns așa: dragul meu, normele mele de credință (botezul, biserica etc.) sunt stabilite de cele șapte soboare ecumenice, cari ne-au lăsat și Credeul. Ei bine dragul meu, dumneata mă înviți acum să discutăm aceste lucruri. Eu însă, dragul meu, nu sunt sobor ecumenic. Dacă dumneata crezi că au greșit cele 7 soboare ecumenice și vrei să îndreptezi ceea ce s'a staverit acolo — asta-i treaba dumnilor, și răspunderea sufletească e tot a dumnilor. Eu cel puțin n'ași putea îndrăzni să iau asupra-mi o așa grozavă răspundere sufletească.

Aci vom spune că metoda așa numită »combativă«, adică a cerca să-i combați pe sectarii, numai cu citate din Sf. Scriptură, nu duce la rezultat. Ori unde se fac răsunătoare discuții contradictorii cu sectarii, dar după ele rămân în sat tot aceiași creștini cari sudue, se îmbată, se urăsc și trăesc în tot felul de fărâdelegi — rezultatul e zero. Pe cei rătăciți — și pe cei ce înclină spre rătăcire — îi putem îndrepta numai prin strălucirea vieții noastre, prin râvna noastră pentru Domnul și mai presus de toate prin dragostea și blândețea noastră evanghelică. Oastea Domnului tocmai în direcția aceasta lucrează.

Încă o mică lămurire.

Un frate preot stătea să strige după mine indignat de

faptul că doi ostași dintr'o parohie de lângă Geoagiu trecuseră la sectari. Eu i-am răspuns foarte liniștit: Da, se întâmplă și astfel de cazuri, dar trebuie căutată și aici cauza; Frația Ta în câte adunări de ale Oastei ai fost să adăpi pe cei însetați, și să le dai îndrumări?

— N'am fost în nici una pentru că eu sunt contra Oastei Domnului.

Așa da! Acum înțeleg.

Voiu spune și aici un lucru trist dar adevărat: sectarii au pândit ani de zile după cei ce se scriau la foaie în Oastea Domnului și năvăleau asupra lor zicându-și: aici a sărit un pește, hai să-l prindem noi.

Câți însă dintre păstorii noștri s'au interesat și se interesează de setea sufletească a celor ce se înscriu în Oastea Domnului?

Când pentru o mișcare cum este Oastea Domnului n'ai decât cuvinte de zeflema și glume; când cel intrat într'o astfel de mișcare, în loc de ajutor sufletească, se trezește încolțit din toate părțile — să ne mai mirăm că se întâmplă și câte o dezertare?

Istoria ne va face dreptate deplină arătând ce a făcut Oastea Domnului și pe terenul acesta.

O carte întreagă am putea scrie despre mărturisirile celor ce spun că mișcarea aceasta i-a întors dela sectari în brațele bisericii. Iar alții, și mai mulți, spun că tocmai mișcarea aceasta i-a oprit să nu apuce în căile sectare.

Treziți-vă!

*Ași vrea să fiu un bun creștin
Și legea să mi-o țin deplin;
Ași vrea ca toată viața mea,
Să nu fac nici o faptă rea,
Da, eu așa așa vrea.*

*Dar nu pot face ce gândesc
Și nici nu pot ca să trăesc,
Cum spune la sf. Scriptură,
Căci azi e greu peste măsură,
E greu să nu greșesc.*

*Azi lumea s'a modernizat
Și în știință a progresat,
Deci după mofturile ei,
Tu trebuie să trăiești de vrei
Și să uiți de păcat.*

*Așa vorbesc atâția frați
Fînd de diavol subjugati
Și o, ei n'au nici un folos,
Când lespui de Domnul Hristos,
Căci stă satana 'n dos.*

*Ei știu atât: e greu, e greu
Ca să slujești Lui, Dumnezeu,
Apoi mai știu: nu pot, nu pot
Să cânti Lui Domnul Savaot
Aceasta este tot.*

*Ah! ce răspuns oare vor da
Când Domnul îi va judeca?
O, fraților scumpi și iubii,
Treziți-vă! nu mai dormiți,
Ca să fiți fericiți!*

I. Tuduscuc, învățător-ostaș al Domnului, Brăhășoia—Vaslui.

Din plângerile ostașilor.

Câteva aduse dela serbarea din Orăștie.

Plângerile ostașilor Domnului sunt multe și de multe feluri. Personal, am strâns și eu o mulțime din ele. Și lucru foarte dureros: aproape toate plângerile se ridică contra celor cari ar trebui să fie în fruntea Oastei și ostașilor.

Plângeri de felul acesta ne-au venit și dela marea adunare din Orăștie. Ni le-a adus părintele profesor de teologie, din Sibiu, părintele Secaș, care a participat la serbare ducându-le fraților ostași salutul I. P. S. Sale metropolitului Nicolae. Le dăm aici așa cum ni le-a adus părintele profesor:

Ostașii din Căstău de lângă Orăștie, unde avem o Oaste veche și plină de râvnă cu peste 60 luptători, s'au plâns contra preotului de acolo (pr. O. Andrei) că le-a refuzat, în chip brutal, școala, pentru adunări, după ce o folosiseră câțva timp.

Așisderea, frații din Strei-Săcel, de lângă Hațeg s'au plâns că au fost pur și simplu alungați din biserică din partea preotului de acolo, pr. Georgescu (admirabil tact pastoral!). Și altele...

Ce lucruri dureroase! ne spus de dureroase! Le dăm aici în nădejdea că se vor îndrepta.

Raportul No. 62, Oastea Domnului București.

O nouă bucurie duhovnicească la Sărulești — suflete noi în Oastea Domnului.

Iarși ne-a dăruit Domnul o zi binecuvântată la Sărulești, Duminecă 5 Iulie, unde au fost trei »ostași« de la București.

Prima vizită am făcut-o la căminul orfanilor, unde ne-am bucurat duhovnicește. Am citit rugăciunile pentru cazul când nu e cu puțință a lua parte la sf. Liturghie, împreună cu Evanghelia zilei, așa cum spune pravila bisericească. Satul fiind de parte la 5 Km. de gară și trenul sosind târziu, am făcut în Căminul micuțelor orfane cele după rânduiala înălțându-ne sufletele.

Apoi la sora noastră ostașă, d-na Brăiloiu am petrecut în cântări duhovnicești, în rugăciune și citiri sub bolta cea mare a templului ceresc până la ceasurile 4 când a avut loc adunarea.

Domnul a voit să rânduiască la vreme această ploaie, așa că adunarea în loc să aibă loc în parc, pe iarbă, a avut loc în fostul han — odinioară loc de orgii și chefuri — astăzi rămas neînchiriat de când stăpâna casei a desființat cărciuma. Nu fără adânc tâlc a rânduit Domnul să ne adunăm în acest lăcaș în care a sălășluit păcatul.

Programul adunării a fost bogat. S'au cântat de către copilele orfane frumoase cântări de chemare. Fr. Tănăsescu, din Oaste, a citit psal-

mul 119 (începutul) ascultat în picioare. Fr. Oprișan a vorbit despre creștinătatea noastră căldică, mincinoasă, punând tot apăsul sufletească pe textul din Apocalips 3, 16—19. Adică pe starea de mândrie, ticăloșie, mișelie, sărăcie, orbie și goliciune. Pe povața cerească de a »cumpăra dela Mine aur curățit prin foc; haine albe pentru a ascunde goliciunea firii și doftorie pentru orbie«. Pe porunca Domnului: »Fii plin de râvnă dar și pocăște-te«.

Fr. Tănăsescu a citit o minunată viață de sfânt (Mihail Monachul). Părintele Stelian Zidărescu, o puternică bucată de chemare din »Urmând pe Domnul«. S'a încheiat cu rugăciunea care a cuprins, în primul rând pe păstorii bisericii și cu Tatăl nostru.

Ziua aceasta ne-a adus o mare bucurie duhovnicească: Părintele Stelian Zidărescu a făcut declarație solemnă de înscriere în Oastea Domnului, pentru care ne rugăm respectos a se lua notă și a se da de știre ca o bună pilduire. După sora Elena Mănescu, învățătoare, iată al doilea suflet, însuși păstorul satului, intrând în rândurile Oastei pentru lupta împotriva păcatului. Dumnezeu să-i ajute!

Secretariatul Oastei.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Dela Oastea Domnului din Petroșani.

De multă vreme nu s'a mai făcut vorbă prin bunul nostru monitor despre lucrarea Oastei Domnului din Valea Jiului de sus, măcar că ea nu doarme, ci se străduiește să-și desăvârșească sufletul.

În deosebi grupul Petroșani, de sub conducerea pâr. protopop Ion Duma, a înfăptuit câteva lucruri frumoase. Pe lângă rugăciunile, cântările, citirile și tâlcuirile obișnuite, Oastea noastră a organizat, în posturile Crăciunului și Paștilor, câte un festival teatral, declamatoric și coral, — bogat și bine reușit fiecare. A și venit să le vadă și să le asculte atâta lume, încât sala mare a Casinoului muncitoresc nu o mai încăpea.

Cu prilejurile acestea a vorbit P. C. protopop despre: »ce este Oastea Domnului« și »Oastea Domnului continuare a vieții creștinești a părinților noștri«.

Partea muzicală a »Oastei«, cum și declamațiile, le conduce fratele Teodor Bolosiu, care — de când a părăsit rătăcirea baptistă — lucrează cu multă tragere de inimă pentru slava Bisericii lui Hristos prin viața cea curată și luminată între oamenii creștini.

Mulțumită ostenelelor sale, în 5 Iulie a. c. s'a inițiat și lucrarea publică a corului bisericesc al »Oastei Domnului«, — cântând pentru prima dată în biserică Sf. Nicolae din Petroșani. Cântările dulci sunt cele obișnuite în Basarabia, — aranjate pentru cor de profesorul I. Căpriță din Chișinău. Credincioșii parohiei au rămas foarte încântați de melodiile corale, și mulțumesc lui Dumnezeu că a ridicat dintre minierii noștri un nou organ de laudă a Sa. Între timp a mai fost pe la noi

fratele călugăr-colportor I. Opriș, ale cărui cuvinte într'aripate și calde încă ne-au adus multă îndrumare folositoare. Deasemenea au fost doi călugări dela mănăstirea Izbuc, — și alții.

De-acum, cu sfârșirea învățării cântărilor corale, o să reînceapă adunările de citiri și tâlmăcirii, rămânând pentru cântări un timp mai redus, — pentru repetiții.

Ostașii din Valea Jiului trag nădejde să poată vedea în mijlocul lor în toamna acestui an, și pe prea cuviosul părinte Iosif Trifa, animatorul fără oboseală al Oastei.

Fratele mai mare.

La Săcel—Odorheiu.

La invitarea ostașului Ilarie Iacob episcopul parohiei Săcel, au sosit ostașii Domnului din Sighișoara, Vânători și Toța. După sf. Liturghie și Vecernie s'a ținut o frumoasă întrunire în localul școlii din loc, la care îndemnați fiind de vrednicul preot Nic. Marcu a luat parte toți săteni. Aici a spus pâr. paroh Nicolae Marcu despre Apostolii: Petru și Pavel, cum și despre viața și traiul unui ostaș adevărat din »Oastea Domnului«.

Fratele Zaharie Moldovan a ținut și tâlcuit despre însemnătatea Oastei Domnului. Fratele Lazăr Olteanu a tâlcuit despre »Sutașul credincios«, Matei 5—8. Fratele Mihail Sârbu, despre căință și pocăință, toți din Sighișoara. Apoi fratele Mihail Iacob din Vânători, despre sf. Cruce. În fine, Ilarie Iacob ostaș și episcop din Săcel a vorbit despre »Venirea lui Isus« și »Sfârșitul veacului acestuia«. Intre toate acestea tâlcuiri s'a cântat cântări din Oastea Domnului și rugăciuni.

La sfârșit a luat cuvântul pâr. Nicolae Marcu mulțumind ostașilor pentru osteneală. Toți credincioșii au rămas mulțumiți, rugându-ne să mai venim.

Apoi ne-am despărțit cu frățescă bucurie, nădăjduind că în viitor sămânța aruncată va sori și rodi.

Un ostaș.